

ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 4: ການປັບປຸງກອບນິຕິກຳ ກ່ຽວກັບ ການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດໃນແຕ່ລະ ໂລຍະ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍນ້ຳ ແລະ ຊັບພະຍາກອນນ້ຳ, ສະບັບເລກທີ 02-96/ສພຊ, ລົງວັນທີ 11 ຕຸລາ 1996

ມາດຕາ 19 ຂອງ ກົດໝາຍ ລະບຸໄວ້ວ່າ ໂຄງການພັດທະນາຂະໜາດໃຫຍ່ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກລັດຖະບານ, ໃນຂະນະທີ່ໂຄງການພັດທະນາຂະໜາດກາງ ແມ່ນຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກຂະແໜງການຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ມາດຕາ 22 ກຳນົດຫຼັກການທົ່ວໄປ ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ, ສ່ວນມາດຕາ 28 ກຳນົດກຽບປະມານໃນການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນທີ່ຢູ່ອາໄສ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກ ການພັດທະນາໂຄງການ ແລະ ມາດຕາ 29 ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ມາດຕະການໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ ຢ່າງເໝາະສົມໃນການດຳເນີນການພັດທະນາບັນດາໂຄງການພັດທະນາຕ່າງໆ, ແຕ່ໃນກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ບໍ່ໄດ້ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບ ຫຼື ຍັງຢືນການປະເມີນຜົນກະທົບ.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ໄຟຟ້າ, ສະບັບເລກທີ 02-97/ສພຊ, ລົງວັນທີ 12 ເມສາ 1997

ມາດຕາ 10 ຂອງກົດໝາຍໄດ້ລະບຸວ່າ ລັດຖະບານ ຈະສົ່ງເສີມການພັດທະນາໂຄງການພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ ຢ່າງແຂງແຮງ ແຕ່ໂຄງການພັດທະນາດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການອະນຸມັດຈາກ ລັດຖະບານ ເພື່ອດຳເນີນຕາມຂະບວນການທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ຢູ່ໃນ ມາດຕາ 12 ຫາ ມາດຕາ 16 ລວມທັງຄວາມຈຳເປັນໃນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດຂອງໂຄງການ. ມາດຕາ 6 ກຳນົດໄວ້ວ່າ ໂຄງການພັດທະນາ (ລວມທັງ ໂຄງການພະລັງງານໄຟຟ້ານ້ຳຕົກ) ຕ້ອງໄດ້ຄຳນຶງເຖິງບັນຫາຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ຢູ່ໃນການອອກແບບໂຄງການ ແລະ ຍັງໄດ້ກຳນົດເພີ່ມຕື່ມອີກວ່າ ຕ້ອງມີການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ແຕ່ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ບໍ່ມີການລະບຸວ່າຕ້ອງມີການຍັງຢືນຮັບຮອງຜົນການປະເມີນຜົນກະທົບ ດັ່ງກ່າວ(ມາດຕາ 12 ແລະ 14).

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ແຮ່ທາດ, ສະບັບເລກທີ 04-97/ສພຊ, ລົງວັນທີ 12 ເມສາ 1997

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນ

ໂດຍອີງຕາມ ມາດຕາ 14 ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ແຮ່ທາດ ປີ 1997, ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຈະກຳນົດເຂດບໍ່ແຮ່ ທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ. ນັກລົງທຶນ ທີ່ມີຄວາມສົນໃຈໃນການດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ ແລະ ເກັບກຳຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບແຮ່ທາດຈະຕ້ອງສະເໜີຂໍອະນຸມັດ ນຳກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເພື່ອຂໍໃບອະນຸຍາດ ດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ. ພາຍຫຼັງການເກັບກຳຂໍ້ມູນໃນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ ສຳເລັດ ແລະ ມີຄວາມເປັນໄປໄດ້ ຈຶ່ງສາມາດອອກໃບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນການສຳຫຼວດແຮ່ທາດ (ມາດຕາ 23-25). ຈາກນັ້ນ, ບໍລິສັດລົງທຶນ ຈຶ່ງສາມາດ ສະເໜີດຳເນີນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ. ໂດຍອີງໃສ່ຜົນຂອງການທົບທວນຜົນການປະເມີນປະເມີນຜົນກະທົບ ແລະ ຜົນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກ, ນັກລົງທຶນ ຈຶ່ງສະເໜີ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເພື່ອຂໍໃບອະນຸຍາດດຳເນີນການຂຸດຄົ້ນແຮ່ທາດ. ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ກຳນົດ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຈຳເປັນໃນການເຊັນສັນຍາສຳປະທານ. ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ (ມາດຕາ 63) ຂອງກົດໝາຍ ກຳນົດໄວ້ວ່າ ການດຳເນີນກິດຈະການດ້ານບໍ່ແຮ່ໃດໆທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບບັນດາຫຼັກການທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍ¹ ແມ່ນຈະຖືກປະຕິບັດມາດຕະການລົງວິໄນ ໂດຍຂະແໜງ ການຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ຫຼັກການກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບດ້ານສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ

ມາດຕາ 5 ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ແຮ່ທາດ ປີ 1997 ກຳນົດຫຼັກການທົ່ວໄປ ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ໂດຍຜູ້ດຳເນີນທຸລະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ ແຮ່ທາດ, ໃນຂະນະທີ່ ມາດຕາ 31 ລະບຸລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບ ຂໍ້ກຳນົດໃນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ລວມທັງການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ (ຂໍ້ທີ 1) ແລະ ຊຸມຊົນ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການດຳເນີນໂຄງການ (ຂໍ້ທີ 2). ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຈະຕ້ອງດຳເນີນກ່ອນການອະນຸມັດໂຄງການຊຶ່ງຕ້ອງດຳເນີນໄປພ້ອມກັບຂະບວນ ການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກຂອງໂຄງການ. ແຕ່ວ່າ ກົດໝາຍ ສະບັບນີ້ ບໍ່ໄດ້ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ຫຼັກການໃນການອອກໃບຍັງຢືນສິ່ງແວດລ້ອມ ຫຼື ເອກະສານອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮັບຮອງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຍັງກຳນົດຕື່ມວ່າ ບໍລິສັດຜູ້ພັດທະນາໂຄງການບໍ່ແຮ່ ຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບການຝຶນຝູ້ເຂດພື້ນທີ່ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກການດຳເນີນໂຄງການ ລວມທັງ ການຝຶນຝູ້ປ່າໄມ້ (ມາດຕາ 42 ແລະ 46).

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ກະສິກຳ, ສະບັບເລກທີ 01-98/ສພຊ, ລົງວັນທີ 10 ຕຸລາ 1998

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນ

ພາກທີ III (ມາດຕາ 46-47) ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ກະສິກຳ ປີ 1998 ລະບຸໄວ້ວ່າ ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີສິດອະນຸມັດການລົງທຶນໃນການພັດທະນາຂະແໜງກະສິກຳ ລວມທັງ ການສະໜອງທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ກິດຈະກຳການລົງທຶນ ຊຶ່ງກະຊວງເປັນຜູ້ພິຈາລະນາອະນຸມັດ ໂດຍການປົກສາຫາລື ກັບຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ສົ່ງເສີມການລົງທຶນ. ແຕ່ກົດໝາຍ ສະບັບນີ້ ບໍ່ໄດ້ກຳນົດລາຍລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ຂະໜາດຂອງເນື້ອທີ່ດິນ ທີ່ສາມາດອະນຸມັດໃຫ້ແກ່ການສຳປະທານ ຫຼື ໂລຍະເວລາຂອງການລົງທຶນ.

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ກະສິກຳ ປີ 1998 ບໍ່ໄດ້ກຳນົດ ຫຼັກການສຳລັບການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ໃນຂະບວນການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນເຊົ່າ ແລະ ການສຳປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ. ມາດຕາ 6 ໄດ້ກຳນົດ ພັນທະຂອງບຸກຄົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງ ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ຕິດພັນກັບຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນຈາກກິດຈະການພັດທະນາຂະແໜງກະສິກຳ, ລາຍລະອຽດສ່ວນໜຶ່ງ ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢູ່ ພາກທີ V: ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ສະບັບເລກທີ 02-99/ສພຊ, ລົງວັນທີ 3 ເມສາ 1999

ກົດໝາຍ ໄດ້ກຳນົດຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຈຳເປັນ ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດ ຈາກຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກໂຄງການພັດທະນາ (ມາດຕາ 13) ແລະ ພັນທະຂອງບຸກຄົນ, ນິຕິບຸກຄົນ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງ ໃນການຝຶນຝູ້ສິ່ງແວດລ້ອມທຳມະຊາດທີ່ເຊື່ອມໂຊມ ເນື່ອງຈາກການຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ (ມາດຕາ 27). ມາດຕາ 8 (ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ) ແມ່ນມີຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງໄດ້ກຳນົດໃຫ້ມີການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກການພັດທະນາ ແລະ ດຳເນີນໂຄງການ.

¹ ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ (ສະບັບປັບປຸງ) ປີ 2009

ຂໍ້ທີ 1 ລະບຸໄວ້ວ່າ ອົງການ STEA ຈະຮັບຜິດຊອບໃນການແນະນຳບັນດາຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລົບທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນຈາກໂຄງການລົງທຶນ, ຊຶ່ງບັນດາຂະບວນການ ແລະ ວິທີການອັນສະເພາະສຳລັບການປະເມີນຜົນກະທົບ ແມ່ນຈະດຳເນີນໂດຍຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ຂໍ້ທີ 2). ຂໍ້ທີ 3 ຂອງ ມາດຕາ 8 ລະບຸໄວ້ວ່າ ໂຄງການພັດທະນາຈະຕ້ອງສົ່ງບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ເພື່ອໃຫ້ພວກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທົບທວນ ແລະ ອອກໃບຢັ້ງຢືນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ (ECC). ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີຫຼາຍລະບຽບການ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ຮັບຮອງກ່ອນໜ້ານີ້ ທີ່ໄດ້ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ກຳນົດ ກ່ຽວກັບ ຄວາມສຳຄັນຂອງການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນ ໃນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແຕ່ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ເປັນນິຕິກຳສະບັບທຳອິດທີ່ໄດ້ກຳນົດຈະແຈ້ງ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຈຳເປັນໃນການຢັ້ງຢືນຮັບຮອງການປະເມີນຜົນກະທົບ ເຖິງວ່າມັນບໍ່ໄດ້ລະບຸຂັ້ນຕອນລະອຽດກໍ່ຕາມ.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ທີ່ດິນ, ສະບັບເລກທີ 04/ສພຊ, ລົງວັນທີ 21 ຕຸລາ 2003;

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນ

ມາດຕາ 13 ລະບຸໄວ້ວ່າ ພົນລະເມືອງລາວມີສິດເຊົ່າທີ່ດິນຈາກລັດ ເພື່ອດຳເນີນໂຄງການລົງທຶນ, ໝວດທີ 2 (ມາດຕາ 64-67) ໄດ້ກຳນົດບັນດາຫຼັກການອັນສະເພາະ ສຳລັບ ການເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ໂດຍນັກລົງທຶນ ແລະ ນັກທຸລະກິດຕ່າງປະເທດ. ມາດຕາ 65 ກຳນົດ ໄລຍະເວລາສຳລັບ ການເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນລັດ, ມາດຕາ 67 ກຳນົດພັນທະຂອງນັກລົງທຶນ ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ການພັດທະນາໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນລັດ ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການ ແລະ ບໍ່ຂັດກັບລະບຽບການ ແລະ ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງອື່ນ.

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ

ມາດຕາ 6 ກຳນົດບັນດາຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັບປະກັນວ່າ ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສິ່ງຜົນກະທົບດ້ານລົບ ຕໍ່ກັບຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສັງຄົມ. ບັນດາຫຼັກການດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຄືກັນກັບ ບັນດາຫຼັກການທີ່ໄດ້ກຳນົດຢູ່ໃນ ມາດຕາ 67 ກ່ຽວກັບ ການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ໂດຍນັກລົງທຶນ. ໃນການອະນຸມັດທີ່ດິນໃຫ້ເຊົ່າ ຫຼື ສຳປະທານທີ່ດິນ ຈະຕ້ອງໄດ້ປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ຊຸມຊົນ ລວມທັງທີ່ດິນ ທີ່ສູນເສຍໃຫ້ແກ່ໂຄງການ ຫຼື ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນ, ໝວດທີ 3 (ມາດຕາ 68-72) ກຳນົດຫຼັກການ ສຳລັບການປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ ແລະ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸ ຂະບວນການ ຫຼື ມາດຕະຖານສະເພາະ.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ສະບັບເລກທີ 10/ສພຊ, ລົງວັນທີ 22 ຕຸລາ 2004

ກົດໝາຍ ສະບັບນີ້ ໄດ້ຮັບປະກັນສິດຂອງພົນລະເມືອງລາວ ເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດການລົງທຶນ (ມາດຕາ 3) ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້, ແຜນທຸລະກິດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນ ແລະ ຍັງໄດ້ກຳນົດບັນດາຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ຂັ້ນຕອນໃນການສະເໜີຂໍໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນນຳຄະນະກຳມະການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ (ຄສລທ) ດັ່ງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ມາດຕາ 12-14. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດ ພຽງແຕ່ຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກລົງທຶນ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຜົນກະທົບດ້ານລົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ (ມາດຕາ 7 ຂໍ້ 7).

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ສະບັບເລກທີ 11/ສພຊ, ລົງວັນທີ 22 ຕຸລາ 2004

ກົດໝາຍ ສະບັບນີ້ ໄດ້ຮັບປະກັນສິດຂອງນິຕິບຸກຄົນຕ່າງປະເທດ ເພື່ອດຳເນີນທຸລະກິດການລົງທຶນ (ມາດຕາ 3) ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້, ແຜນທຸລະກິດ ແລະ ໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນ ຍົກເວັ້ນບັນດາກິດຈະການ ທີ່ອາດສ້າງຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ໃນໄລຍະຍາວ. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຂັ້ນຕອນໃນການສະເໜີຂໍໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນນຳຄະນະກຳມະການສົ່ງເສີມ ແລະ ຄຸ້ມຄອງການລົງທຶນ (ຄສລທ) ດັ່ງທີ່ລະບຸໄວ້ ມາດຕາ 19-20. ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດພຽງແຕ່ຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກລົງທຶນ ເພື່ອຫຼີກລ້ຽງຜົນກະທົບດ້ານລົບ ດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ (ມາດຕາ 13 ຂໍ້ 7).

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ປ່າໄມ້, ສະບັບເລກທີ 06/ສພຊ, ລົງວັນທີ 24 ທັນວາ 2007

ມາດຕາ 74 ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້ ປີ 2007 ລະບຸໄວ້ວ່າ ທີ່ດິນປ່າໄມ້ຊຸດໂຊມ ແລະ ທີ່ດິນປອກໂຫຼ້ນ ແມ່ນສາມາດອະນຸມັດໃຫ້ໂຄງການລົງທຶນໄດ້. ມາດຕາ ດັ່ງກ່າວ ກຳນົດຂັ້ນຕອນໂດຍລວມ ໂດຍນັກລົງທຶນຕ້ອງດຳເນີນການເກັບກຳຂໍ້ມູນ (ຂໍ້ 1), ສ້າງບົດວິພາກດ້ານເສດຖະກິດ (ຂໍ້ 2), ບົດປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຮອງຈາກພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ (ຂໍ້ 3) ແລະ ແຜນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ (ຂໍ້ 4). ມາດຕາ 75 ແລະ 76 ແນະນຳຂັ້ນຕອນລະອຽດກ່ຽວກັບ ຂະບວນການອະນຸມັດທີ່ດິນປ່າຊຸດໂຊມ ແລະ ທີ່ດິນປອກໂຫຼ້ນໃນລະດັບຕ່າງໆ ລວມທັງຂະໜາດເນື້ອທີ່ ຈັດສັນໃຫ້ແກ່ການເຊົ່າ-ສຳປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ແລະ ໄລຍະເວລາທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ແກ່ໂຄງການລົງທຶນ (ເບິ່ງ ຕາຕະລາງ 3).

ຕາຕະລາງ 3: ການແບ່ງຂັ້ນອະນຸມັດທີ່ດິນໃຫ້ແກ່ ການເຊົ່າ ແລະ ສໍາປະທານ ໂດຍແຍກຕາມ ປະເພດທີ່ດິນ

ຂະໜາດເນື້ອທີ່ສໍາປະທານ (ຮຕ)	ໄລຍະສໍາປະທານ	ຂັ້ນອະນຸມັດ
ທີ່ດິນປ່າໄມ້ອຸດໂຊມ		
≤ 150 ຮຕ	ສູງສຸດ 30 ປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບ ການອະນຸມັດຈາກລັດ	ແຂວງ ຫຼື ນະຄອນຫຼວງ
150 – 15,000 ຮຕ	ສູງສຸດ 40 ປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບ ການອະນຸມັດຈາກລັດ	ລັດຖະບານ
> 15,000 ຮຕ	ບໍ່ໄດ້ກໍານົດ	ສະພາແຫ່ງຊາດ
ທີ່ດິນປອກໂຫຼ້ນ		
≤ 500 ຮຕ	ສູງສຸດ 40 ປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການ ອະນຸມັດຈາກລັດ	ແຂວງ ຫຼື ນະຄອນຫຼວງ
500 – 30,000 ຮຕ	ສູງສຸດ 60 ປີ ແລະ ສາມາດຕໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການ ອະນຸມັດຈາກລັດ	ສູນກາງ
> 30,000 ຮຕ	ບໍ່ໄດ້ກໍານົດ	ສະພາແຫ່ງຊາດ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ໄຟຟ້າ, ສະບັບເລກທີ 03/ສພຊ, ລົງວັນທີ 8 ທັນວາ 2008

ມາດຕາ 29 ຂອງກົດໝາຍ ກໍານົດຂະບວນການໃນການລົງທຶນ ເຊົ່າ ແລະ ສໍາປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງປະກອບມີ ບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປ ໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, ບົດລາຍງານ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ບົດລາຍງານການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ ທຳມະຊາດ. ມາດຕາ 29 ຍັງໄດ້ກໍານົດ ຂະບວນການເພີ່ມຕື່ມ ກ່ຽວກັບ ຂັ້ນຕອນທີ່ຈະຕ້ອງດໍາເນີນໃນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ລວມທັງ ມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ການຢັ້ງຢືນຮັບຮອງການປະເມີນຜົນກະທົບ ແລະ ມາດຕະການ ຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບ.

ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍ ການເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນລັດ, ສະບັບ ເລກທີ 135/ນຍ, ລົງວັນທີ 25 ພຶດສະພາ 2009

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນ

ດໍາລັດ ວ່າດ້ວຍ ການເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ສະບັບປີ 2009 ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເພື່ອກໍານົດຂັ້ນຕອນໃນການອະນຸມັດການລົງທຶນ ໂດຍອີງໃສ່ ບັນດາຫຼັກການທີ່ໄດ້ກໍານົດຢູ່ໃນກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ທີ່ດິນ ປີ 2003 ແລະ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ປ່າໄມ້ ປີ 2007. ມາດຕາ 4 ໄດ້ກໍານົດວ່າ ຫົວໜ່ວຍ ທຸລະກິດທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຕ້ອງສະເໜີຂໍອະນຸຍາດ ເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ຕາມຈຸດປະສົງຂອງການລົງທຶນ, ສໍາລັບການ ຈັດສັນທີ່ດິນຂອງລັດໃຫ້ເຊົ່າ ແລະ ສໍາປະທານ ແມ່ນລະບຸຢູ່ ມາດຕາ 5 ແລະ 6 ຊຶ່ງຈະຕ້ອງ ໄດ້ດໍາເນີນການສໍາຫຼວດພື້ນທີ່ດິນ ເພື່ອໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບ ການວາງແຜນ ແລະ ກໍານົດເຂດການນໍາໃຊ້ທີ່ດິນ.

ບາກທີ III (ມາດຕາ 26-29) ໄດ້ລະບຸກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດທີ່ດິນຂອງລັດ ໃຫ້ແກ່ ໂຄງການກະສິກໍາ ແລະ ປູກໄມ້ອຸດສາຫະກໍາ ໂດຍອີງໃສ່ ມາດຕາ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ກະສິກໍາ ສະບັບປີ 2007.

ມາດຕາ 27 ກໍານົດໄວ້ວ່າ ການເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນປ່າໄມ້ ຕ້ອງມີການ ສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ໄປຄຽງຄູ່ກັບ ການປະເມີນ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ລວມທັງ ມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນຜົນ ກະທົບ ແລະ ບັນດາຫຼັກການຄຸ້ມຄອງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານ

ການຮັບຮອງຈາກອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ມາດຕາ 28 ໄດ້ກໍານົດ ລະອຽດບັນດາຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການສໍາປະທານທີ່ດິນປ່າໄມ້ອຸດໂຊມ ລວມທັງ ຂັ້ນຕອນການອະນຸມັດໂຄງການເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານ ຢູ່ໃນແຕ່ລະຂັ້ນ (ຂັ້ນກັບຂະໜາດຂອງໂຄງການ) ໂດຍຢູ່ພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳລວມ ຂອງ ອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແຫ່ງຊາດ ໂດຍສົມທົບກັບ ກະຊວງກະສິກໍາ ແລະ ປ່າໄມ້. ໝວດທີ 2, ມາດຕາ 30 ແລະ 31 ກໍານົດ ບັນດາຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ການອະນຸມັດທີ່ດິນຂອງລັດ ໃຫ້ແກ່ໂຄງການສໍາປະທານຂະແໜງ ບໍ່ແຮ່ ຊຶ່ງຂັ້ນຕອນສໍາລັບການເຊົ່າ ຫຼື ສໍາປະທານທີ່ດິນ ຕ້ອງມີການທົບທວນ, ຮັບຮອງ, ອະນຸມັດ ແລະ ການພັດທະນາໂຄງການ ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບບັນດາ ຫຼັກການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ລະບຸໄວ້ໃນ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ແຮ່ທາດ, ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍປ່າໄມ້ ແລະ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍທີ່ດິນ.

ຫຼັກການ ກ່ຽວກັບ ຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ

ມາດຕາ 11, 14 ແລະ ມາດຕາ ອື່ນໆ ໄດ້ກໍານົດໄວ້ວ່າ ການເຊົ່າ ແລະ ສໍາ ປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ຈະຕ້ອງສະເໜີຂໍອະນຸມັດນໍາອົງການຄຸ້ມຄອງທີ່ດິນ ແຫ່ງຊາດ (ອຄດຊ) ໂດຍເອກະສານທີ່ຕ້ອງປະກອບ ມີບົດປະເມີນຜົນ ກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບຮອງຈາກພາກສ່ວນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນ ທີ່ອອກໂດຍ ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງ ການລົງທຶນ ແລະ ບົດສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ບັນດາຫຼັກການທົ່ວໄປ ໃນແຕ່ລະມາດຕາທີ່ລະບຸໄວ້ຂ້າງເທິງ ແມ່ນກໍານົດ ໄວ້ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ດັ່ງທີ່ໄດ້ກໍານົດໄວ້ ຢູ່ໃນ ກົດໝາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 6 ກໍານົດໄວ້ວ່າ ໃນກໍລະນີທີ່ ໂຄງການລົງທຶນ ເຮັດໃຫ້ກໍາໃຫ້ເກີດມີ ການສູນເສຍທີ່ດິນຂອງຊຸມຊົນ, ຜູ້ພັດທະນາໂຄງການ ຈະຕ້ອງທົດແທນຄ່າ ເສຍຫາຍ ດັ່ງກ່າວ. ເງື່ອນໄຂ ແລະ ຂັ້ນຕອນ ໃນການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແມ່ນໄດ້ລະບຸຢູ່ ມາດຕາ 43.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ສະບັບເລກທີ 02/ສພຊ, ລົງວັນທີ 8 ກໍລະກົດ 2009

ໝວດທີ 3 (ມາດຕາ 21-28) ຂອງກົດໝາຍ ລະບຸ ກ່ຽວກັບ ຂໍ້ກໍານົດ ການລົງທຶນໃນກິດຈະການ ສໍາປະທານ ລວມທັງ ຂັ້ນຕອນທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ເພື່ອສະເໜີຂໍອອກ ໃບທະບຽນສໍາປະທານ (ມາດຕາ 24-25) ແລະ

ສັນຍາສໍາປະທານ (ມາດຕາ 26) ແລະ ການດັດແກ້ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາສໍາປະທານ (ມາດຕາ 27). ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໄດ້ກຳນົດວຽກແຕ່ ຫຼັກການທົ່ວໄປ ກ່ຽວກັບ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງນັກລົງທຶນ ໃນການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນ ຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ (ມາດຕາ 70).

ດຳລັດ ວ່າດ້ວຍ ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ສະບັບເລກທີ 112/ນຍ, ລົງວັນທີ 18 ກຸມພາ 2010

ດຳລັດ ສະບັບນີ້ ໄດ້ອີງໃສ່ ມາດຕາ 8 ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ສະບັບເລກທີ 02-99/ສພຊ, ລົງວັນທີ 3 ເມສາ 1999 ໂດຍໄດ້ກຳນົດຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຜູ້ພັດທະນາໂຄງການ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໃນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກໂຄງການພັດທະນາໃດໜຶ່ງ, ການກຳນົດມາດຕະການຫຼຸດຜ່ອນ ແລະ ແກ້ໄຂບັນດາຜົນກະທົບເຫຼົ່ານັ້ນ ແລະ ການຢັ້ງຢືນຮັບຮອງຜົນການປະເມີນຜົນກະທົບ ກ່ອນເຊັນສັນຍາສໍາປະທານ. ດຳລັດ ສະບັບນີ້ ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ ໂດຍອີງໃສ່ ບັນດາຫຼັກການທົ່ວໄປຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ສະບັບປີ 1999 ໂດຍໄດ້ມີການເພີ່ມບັນດາຂໍ້ກຳນົດໃໝ່ຈໍານວນໜຶ່ງ ດັ່ງນີ້:

1. ກັນກອງໂຄງການລົງທຶນ ໂດຍປະເມີນເຖິງລະດັບຜົນກະທົບທີ່ອາດຈະເກີດຈາກໂຄງການ ວ່າໂຄງການດັ່ງກ່າວ ນອນຢູ່ໃນບັນຊີໂຄງການ ກຸ່ມທີ 1 ຫຼື ກຸ່ມທີ 2 (ມາດຕາ 6).
2. ໂຄງການຢູ່ໃນບັນຊີ ກຸ່ມທີ 1 ຈະຕ້ອງດຳເນີນການສຶກສາຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມເບື້ອງຕົ້ນ (IEE, ໝວດທີ 3, ມາດຕາ 9-10) ໃນຂະນະທີ່ບັນຊີໂຄງການ ກຸ່ມທີ 2 ຈະຕ້ອງດຳເນີນການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມລະອຽດ (ESIA, ໝວດທີ 4, ມາດຕາ 11-15).
3. ໂຄງການລົງທຶນທັງສອງກຸ່ມ ແມ່ນຈະຕ້ອງສ້າງ ແຜນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ (EMMP) ແລະ ແຜນຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຕິດຕາມກວດກາດ້ານສັງຄົມ (SMMP).
4. ການຮັບຮອງ IEE ຫຼື ESIA ຂອງໂຄງການ ແມ່ນຈະຕ້ອງອອກໃບຢັ້ງຢືນດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ECC (ໝວດທີ 5, ມາດຕາ 17-19).
5. ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໂຄງການ ລິເລີ່ມດຳເນີນກິດຈະກຳໃດໆໃນເຂດສໍາປະທານຈົນກວ່າ ຈະໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນ ECC (ມາດຕາ 4).

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ (ສະບັບປັບປຸງ), ສະບັບເລກທີ 29/ນຍ, ລົງວັນທີ 18 ທັນວາ 2012

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ສະບັບປັບປຸງ ໄດ້ຂະຫຍາຍກອບຂອງບັນດາຫຼັກການໃນ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ດຳລັດ ວ່າດ້ວຍ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ (ສະບັບກ່ອນທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີຢູ່ຂ້າງເທິງ) ຊຶ່ງໄດ້ລະບຸຂໍ້ກຳນົດສໍາລັບ IEE (ມາດຕາ 21) ແລະ EIA (ມາດຕາ 22). ກົດໝາຍ ສະບັບປັບປຸງ ໄດ້ລະບຸວ່າ ຂະບວນ IEE ແລະ EIA ລະອຽດ ແມ່ນຈະໄດ້ກຳນົດຢູ່ໃນລະບຽບການສະເພາະ.

ຄຳແນະນຳ ຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍ ຂະບວນການສຶກສາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມເບື້ອງຕົ້ນ ຈາກໂຄງການລົງທຶນ ແລະ ກິດຈະການພັດທະນາຕ່າງໆ, ສະບັບເລກທີ 8029/ກຊສ, ລົງວັນທີ 17 ທັນວາ 2013.

ໂດຍອີງໃສ່ ມາດຕາ 21 ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ (2012), ຄຳແນະນຳ ຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8029/ກຊສ ໄດ້ກຳນົດຂັ້ນຕອນສໍາລັບ ການປະເມີນ (ຂໍ້ທີ 2.3), ທົບທວນ ແລະ ຮັບຮອງ ບົດລາຍງານ IEE (ຂໍ້ທີ 2.4) ສໍາລັບ ໂຄງການລົງທຶນ ໃນກຸ່ມທີ 1 ລວມທັງ ການອອກໃບຢັ້ງຢືນ ECC ໂດຍ ກຊສ (ຂໍ້ທີ 2.7). ຄຳ

ແນະນຳ ຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8029/ກຊສ ກຳນົດຫຼັກການໃນການສ້າງ ESMMP ແລະ ບົດລາຍງານ IEE (ຂໍ້ທີ 2.5). ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງແນະນຳລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ, ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສູນກາງ ໃນຂະບວນປະເມີນ IEE. ສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ, ຄຳແນະນຳຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8029/ກຊສ ໄດ້ລະບຸວ່າ ບັນດາໂຄງການທີ່ກຳລັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ທີ່ໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນ ECC ແລ້ວ ຈະຕ້ອງປັບປຸງໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ກັບຂໍ້ກຳນົດທີ່ລະບຸໄວ້ໃນຄຳແນະນຳສະບັບນີ້ ຫຼື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຈະຖືວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍ (ຂໍ້ທີ 2.7).

ຄຳແນະນຳ ຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ວ່າດ້ວຍ ຂະບວນການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ ຈາກໂຄງການລົງທຶນ ແລະ ກິດຈະການພັດທະນາຕ່າງໆ, ສະບັບເລກທີ 8030/ກຊສ, ລົງວັນທີ 17 ທັນວາ 2013.

ໂດຍອີງໃສ່ ມາດຕາ 22 ຂອງ ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ (2012), ຄຳແນະນຳຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8030/ກຊສ ໄດ້ກຳນົດຂັ້ນຕອນຂອງການປະເມີນ (ຂໍ້ທີ 2.3-2.5), ທົບທວນ ແລະ ຮັບຮອງ ບົດລາຍງານ EIA (ຂໍ້ທີ 2.6) ສໍາລັບ ໂຄງການລົງທຶນ ໃນກຸ່ມທີ 2 ລວມທັງ ການອອກໃບຢັ້ງຢືນ ECC ໂດຍ ກຊສ (ຂໍ້ທີ 2.10). ຄຳແນະນຳຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8030/ກຊສ ກຳນົດຫຼັກການໃນການສ້າງ ESMMP ແລະ ບົດລາຍງານ ESIA (ຂໍ້ທີ 2.9). ນອກຈາກນັ້ນ, ຍັງແນະນຳລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ, ພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຂັ້ນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສູນກາງ ໃນຂະບວນການປະເມີນ ESIA, ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການທີ່ມີຄວາມສັບຊ້ອນ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ມີການໂຍກຍ້າຍປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບ ແລະ ການຊົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ (ຂໍ້ທີ 2.7). ທີ່ສໍາຄັນ, ຄຳແນະນຳຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8030 ໄດ້ລະບຸວ່າ ບັນດາໂຄງການທີ່ກຳລັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ ທີ່ໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນ ECC ແລ້ວ ຈະຕ້ອງປັບປຸງໃຫ້ມີຄວາມສອດຄ່ອງ ກັບຂໍ້ກຳນົດທີ່ລະບຸໄວ້ໃນຄຳແນະນຳສະບັບນີ້ ຫຼື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຈະຖືວ່າບໍ່ສອດຄ່ອງກັບລະບຽບກົດໝາຍ (ຂໍ້ທີ 2.11).

ຂໍ້ຕົກລົງ ວ່າດ້ວຍ ການຮັບຮອງ ແລະ ປະກາດໃຊ້ບັນຊີໂຄງການລົງທຶນ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ທີ່ຈະຕ້ອງດຳເນີນການສຶກສາຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມເບື້ອງຕົ້ນ ຫຼື ການປະເມີນຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ, ສະບັບເລກທີ 8056/ກຊສ, ລົງວັນທີ 17 ທັນວາ 2013.

ຂໍ້ຕົກລົງ ຂອງທ່ານລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 8056/ກຊສ ກຳນົດລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ບັນດາວິທີການ ໃນການກຳນົດວ່າໂຄງການລົງທຶນໃດຈະຖືກຈັດກຸ່ມເຂົ້າໃນໂຄງການ ກຸ່ມທີ 1 ຫຼື ກຸ່ມທີ 2 ຊຶ່ງອີງໃສ່ (ຫຼາຍປັດໄຈ) ຂະໜາດເນື້ອທີ່ຂອງໂຄງການ, ກຳລັງການຜະລິດ ແລະ/ຫຼື ຜົນກະທົບ.

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍ ການສົ່ງເສີມການລົງທຶນ, ສະບັບເລກທີ 14/ສພຊ, ລົງວັນທີ 17 ພະຈິກ 2016

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ ມີຄວາມສອດຄ່ອງກັບນິຕິກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທີ່ໄດ້ຮັບຮອງຜ່ານມາ, ກົດໝາຍ ສະບັບນີ້ ໄດ້ລະບຸບັນດາຂໍ້ກຳນົດທີ່ມີຢູ່ ສໍາລັບໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສໍາປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ທີ່ຈະຕ້ອງດຳເນີນການສຶກສາຄວາມເປັນໄປໄດ້ທາງດ້ານເສດຖະກິດ (ມາດຕາ 44 ຂໍ້ 5) ແລະ ການປະເມີນຜົນກະທົບດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມ (ມາດຕາ 44 ຂໍ້ 6 ແລະ ມາດຕາ 46) ແລະ ມີໃບອະນຸຍາດການລົງທຶນ (ມາດຕາ 46). ມາດຕາ 74 ລະບຸຂໍ້ກຳນົດ ກ່ຽວກັບ ພັນທະດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ກຳນົດໄວ້ວ່າ ນັກລົງທຶນ ຕ້ອງປະກອບສ່ວນຢ່າງຈິງຈັງ ຕໍ່ກັບຄວາມພະຍາຍາມແຫ່ງຊາດໃນການສົ່ງເສີມການພັດທະນາ ແລະ ເຕີບໂຕສູງຂຶ້ນ.

ດຳລັດ ວ່າດ້ວຍ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນ ປະຊາຊົນ ຈາກໂຄງການພັດທະນາ ສະບັບເລກທີ 84/ນຍ ລົງວັນທີ 5 ເມສາ 2016

ດຳລັດ ເລກທີ 84/ນຍ ປຽນແທນ ດຳລັດ ສະບັບເລກທີ 192/ນຍ ໂດຍໄດ້ລະບຸລາຍລະອຽດ ແລະ ປັບປຸງເນື້ອໃນຈຳນວນໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ. ມາດຕາ 2 ແລະ 3 ໄດ້ນິຍາມ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ຕາມລຳດັບ ຊຶ່ງໝາຍເຖິງການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ຕໍ່ກັບ ຊັບສິນ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ ຫຼື ຊັບພະຍາກອນອື່ນໆ ທີ່ສູນເສຍໃຫ້ແກ່ໂຄງການ, ໃນຂະນະທີ່ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ໝາຍເຖິງການໂຍກຍ້າຍທີ່ຢູ່ອາໄສ ໄປເຂດອື່ນ ຍ້ອນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການພັດທະນາ. ມາດຕາ 5 ກຳນົດຫຼັກການພື້ນຖານກ່ຽວກັບ ການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ:

- ປົກປ້ອງສິດ ແລະ ຜົນປະໂຫຍດ ຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ
- ຮັບປະກັນຄວາມເທົ່າທຽມ, ຄວາມຖືກຕ້ອງ, ຄວາມໂປ່ງໃສ, ເປີດເຜີຍ ຂໍ້ມູນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ມີຄວາມເປັນທຳ
- ຮັບປະກັນ ໃຫ້ມີການປະສານງານ, ການປຶກສາຫາລື ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມລະຫວ່າງ ເຈົ້າຂອງໂຄງການ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ, ວົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ມາດຕາ 7 ແລະ 8 ໄດ້ກຳນົດ ກ່ຽວກັບ ການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ, ສ່ວນມາດຕາ 10 ແລະ 11 ໄດ້ກຳນົດກ່ຽວກັບ ການສ້າງ ແລະ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ແຜນການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ. ມາດຕາ ອື່ນໆທີ່ເຫຼືອ ຂອງດຳລັດ ໄດ້ກຳນົດ ສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໃນຂະບວນການ, ການຈັດຕັ້ງ, ກິນໂກການຮັບຄຳຮ້ອງທຸກຈາກປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກໂຄງການ ແລະ ການຕິດຕາມກວດກາການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ. ໃນບັນດາ ຫຼັກການທັງໝົດ (ມາດຕາ 5) ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ມີການເປີດເຜີຍຂໍ້ມູນ ຜົນກະທົບທີ່ເກີດຈາກໂຄງການທັງໝົດ, ຂັ້ນຕອນສຳລັບການທົດແທນຄ່າເສຍຫາຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍຈັດສັນປະຊາຊົນ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງທ້ອງຖິ່ນ.

ຄຳສັ່ງໂຈະ ແລະ ຄຳສັ່ງຫ້າມ

ເນື່ອງຈາກໃນໄລຍະຜ່ານມາ ກອບນິຕິກຳ ລະຫວ່າງ ຂະແໜງການ ຍັງບໍ່ມີຄວາມຈະແຈ້ງ, ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຈຶ່ງໄດ້ອອກມາດຕະການພິເສດ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບ ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານ ທີ່ມີລັກສະນະຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້, ໂດຍສະເພາະ ນັບຕັ້ງແຕ່ທີ່ມີການເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ຂອງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນຂອງລັດ ນັບແຕ່ປີ 2006 ເປັນຕົ້ນມາ. ການສັ່ງໂຈະຄັ້ງທຳອິດແມ່ນໄດ້ລະບຸຢູ່ໃນມະຕິ ຂອງກອງປະຊຸມທີ່ດິນແຫ່ງຊາດ (ສະບັບເລກທີ 06/ຫສນຍ) ລົງວັນທີ 30 ພຶດສະພາ 2007, ໂດຍສັ່ງໃຫ້ໂຈະ ທຸກໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານ ທີ່ໄດ້ຢືນຄຳຮ້ອງຂໍລົງທຶນນຳລັດຖະບານ ເພື່ອຈະໄດ້ມີການທົບທວນ ແລະ ປະເມີນຄືນວຽກງານການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແບບມີຍຸດທະສາດ. ຄຳສັ່ງໂຈະ ຄັ້ງທີ 2 ໄດ້ອອກ ຄັ້ງວັນທີ 26 ກຸມພາ ແລະ 4 ມີນາ 2009 (ສະບັບເລກທີ 333/ຫສນຍ), ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ການປູກໄມ້ອຸດສາຫະກຳ. ເນື່ອງຈາກ ຜົນກະທົບຈາກໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ສືບຕໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ບັນຫາ ກ່ຽວກັບ ການຄຸ້ມຄອງໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານທີ່ດິນ ຂອງລັດ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ ລັດຖະບານ ຈຶ່ງມີການສັ່ງໂຈະອີກ ຕາມຄຳສັ່ງ ຂອງທ່ານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ສະບັບເລກທີ 13/ນຍ, ລົງວັນທີ 11 ມິຖຸນາ 2012 ທີ່ຮັບຮູ້ກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງ ຊຶ່ງໄດ້ສັ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ອະນຸມັດໂຄງການເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານໃໝ່ ສຳລັບການປູກໄມ້ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການຊອກຄົ້ນ-ສຳຫຼວດແຮ່ທາດ ຈຳນວນໜຶ່ງ.

ໃນທ້າຍປີ 2016, ລັດຖະບານ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ ໄດ້ສັ່ງຫ້າມການອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນໃໝ່ ເພື່ອປູກໝາກກ້ວຍ² ເນື່ອງຈາກຄວາມກັງວົນ ກ່ຽວກັບຜົນກະທົບທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກການປູກພືດ ແລະ ໄມ້ອຸດສາຫະກຳ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນຍ້ອນການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າເກີນຂະໜາດ ແລະ ມີການນຳໃຊ້ຢາປາບສັດຕູພືດປະເພດຫວງຫ້າມ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ຢາຈຳພວກ ພາຣາຄວດ (Paracquat), ລວມທັງຄວາມກັງວົນ ກ່ຽວກັບຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງການຜະລິດເຂົ້າ ອັນເນື່ອງມາຈາກການຫັນປ່ຽນເນື້ອທີ່ນາ ໄປເປັນ ສວນປູກໝາກກ້ວຍ ຢູ່ແຂວງພາກເໜືອ ຈຳນວນໜຶ່ງ. ໃນຂະນະທີ່ ຄຳສັ່ງຫ້າມ ຂອງລັດຖະບານ ແມ່ນ ກ່ຽວກັບ ການສັ່ງໂຈະການພິຈາລະນາອະນຸມັດໂຄງການລົງທຶນໃໝ່ ເພື່ອປູກໝາກກ້ວຍ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ ແຕ່ອຳນາດການປົກຄອງຂັ້ນແຂວງ ຂອງແຂວງຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍຄຳສັ່ງໂຈະດັ່ງກ່າວ ໂດຍສັ່ງໂຈະ ໂຄງການປູກໝາກກ້ວຍທີ່ໄດ້ດຳເນີນໃນໄລຍະຜ່ານມາແລ້ວ ໃນຕົ້ນປີ 2017 ເຊັ່ນ: ຢູ່ ແຂວງ ບໍ່ແກ້ວ, ຫຼວງນ້ຳທາ ແລະ ອຸດົມໄຊ.

² ບໍ່ຮຽງແຕ່ໂຄງການໃນຮູບແບບ ເຊົ່າ ແລະ ສຳປະທານ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງກວມ ໂຄງການປູກໝາກກ້ວຍ ຊຶ່ງເປັນການລົງທຶນຮູບແບບອື່ນໆ ປະກອບດ້ວຍໂຄງການກະສິກຳແບບມີສິນຍາສອງສິນ ແລະ ຮູບແບບອື່ນໆ.